

Arrest

nr. 115 800 van 17 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2013.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1 De Raad stelt ambtshalve de laattijdigheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

1.2 Artikel 39/57, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in

artikel 74/8 van de vreemdelingenwet, bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van vijftien dagen, bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet, is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel bevond en derhalve in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat de termijn voor het instellen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vijftien dagen bedraagt.

De bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 29 april 2013. Derhalve is 14 mei 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 24 mei 2013 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144 929; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde recht-spraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 16 september 2013 het volgende gesteld: *“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 september 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 5 november 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 september 2013 opgenomen grond, geeft de verzoekende partij aan dat op 4 mei 2013 een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid. Op 6 mei 2013 kwam er een arrest waarbij het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen. Dit brengt volgens de verzoekende partij met zich mee dat de laattijdigheid van het verzoekschrift niet als sanctie kan worden gehanteerd in het huidige geschil. De verzoekende partij is van oordeel dat in deze zaak toepassing dient te worden gemaakt van artikel 39/82, § 6 van de vreemdelingenwet waarbij de verzoekende partij volgens de wetgever binnen een bepaalde termijn een voorzetting van de procedure moet laten blijken aan de griffie. De verzoekende partij stelt vast dat een sanctie van laattijdigheid wordt geopperd, terwijl een vermoedelijke afstand van geding kan worden uitgesproken. Zij geeft dan ook aan te hebben gevraagd gehoord te worden omdat zij geenszins afstand wenst te doen van het geding en

verwijst hierbij naar artikel 39, § 2 van het koninklijk besluit van 21 december 2006. Een sanctie van laattijdigheid is hier niet voorzien. In de mate waarin men van mening zou zijn dat het verzoekschrift laattijdig is, wijst de verzoekende partij erop dat er een verschil is tussen beide voormelde sancties. Het verzoekschrift is *in casu* niet laattijdig, en er wordt evenmin afstand van geding gedaan, want de griffie heeft geen beschikking aan verzoekende partij gericht. De advocaat van de verzoekende partij geeft nog aan dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk aanwezig is en niet werd uitgedreven sinds de bestreden beslissing.

De verwerende partij sluit zich aan bij beschikking.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog ter terechtzitting lijkt uit te gaan van het gegeven dat haar bij de betekening van het arrest in de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een verzoek tot voortzetting diende gestuurd te worden, hetgeen niet gebeurd is, zodat zij meent dat zij de termijn van acht dagen niet overschreden heeft en er van laattijdigheid geen sprake kan zijn. In dit kader dient er echter op gewezen te worden dat *in casu* na het afwijzen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid de voortzetting van de procedure overeenkomstig artikel 39, § 2 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aan de orde was, gezien de verzoekende partij bij uiterst dringend noodzakelijkheid slechts een vordering tot schorsing heeft ingediend en niet reeds tegelijk een beroep tot nietigverklaring. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring diende dan ook in een afzonderlijk verzoekschrift ingediend te worden, zoals de verzoekende partij *in casu* ook gedaan heeft, en dit overeenkomstig de in artikel 39/57, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van 15 dagen. De laattijdigheid waarvan sprake in de beschikking van 16 september 2013 betreft dan ook niet het laattijdig indienen van enig verzoek tot voortzetting, zoals de verzoekende partij ter terechtzitting verkeerdelijk lijkt aan te nemen, maar het laattijdig indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring. Ook de verwijzing naar de in artikel 39/82, § 6 van de vreemdelingenwet vervatte sanctie is, gelet op hetgeen hoger werd gesteld, niet aan de orde. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting is dan ook niet ter zake dienend en met dit betoog wordt zodoende geen overmacht aangetoond.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET